

ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး

အပင်းသစ်

ဖြတ်မရတဲ့ကြိုး

(ဝေဖန်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်)

(အမျိုးသမီးများအတွက်)

အခန်း(၁)

"ဟေ့ကောင်"

"အမေ"

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုတစ်အုပ်နှင့် ငြိမ့်နေတဲ့ ဘုန်းမြတ်သော်ဇင်တစ်ယောက် ပခုံးပုတ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်လိုက်တာကြောင့် လန့်သွားတာ ဖြစ်လေ၏။ လန့်မှာ ပေါ့ စိတ်က စာအုပ်ထဲမှာ ပဲ အာရုံနစ်နေတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်လာတာကို မသိလိုက်ဘူးလေ။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာပါသူ။ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ မဟုတ်ပေမယ့် -

အားရင်အားတဲ့ အချိန်လေးလူပြီး စာဖတ်တော့တာပါပဲ။ သူက ဘက်စုံလေ။

မိဘလုပ်ငန်းတွေကို ကူညီသလိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်း အသွားအလာမပျက် စာလည်း ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်တော့ စကားပြောပြီဆို စကားလုံးတွေက ပြောင်မြောက်တာနဲ့ အမျှ သူငယ်ချင်းတွေက စကြသည် မှာ မင်းက သိပ်စကားကြီး စကားကျယ်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်တဲ့ ။

သူ့အထင်တော့ -

စာဖတ်တဲ့ သူနှင့် စာမဖတ်တဲ့ သူ အတွေးအခေါ် အယူအဆ အသိတရားနဲ့ ဗဟု သုတရှိတာချင်း ကွာတယ်လို့ ထင်မိ၏။ အင်တာနက်ခေတ်မှာ စာဖတ်တဲ့ သူက မရှိသလောက် ရှားသွားပြီပေမယ့် ဘုန်းမြတ်သော် ဇင်ကတော့ စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးနေတုန်းပါပဲ။ လူဆိုတာ သူ့ဗီဇနှင့် သူပဲလေ။

"ဘာရယ်တာလဲ၊ ရယ်စရာလားကွ"

"ရယ်စရာပေါ့ကွ၊ မင်းပုံစံကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး"

"ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

"ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လန့်လို့ လေ။ မကြောက်ပါနဲ့ မမြဲဝင်းရယ် မိုးပေါ်ထောင်ပစ်တာပါ"

"လန့်မှာ ပေါ့... မင်းတို့ က ရုတ်တရက်ကြီး
ဝင်လာတာကို"

"ရုတ်တရက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကိုက
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တာ။

စာအုပ်ဖတ်နေလို့ ကတော့မင်းခေါင်းကို ဝင်ဖြတ်သွားတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး "

"ဖတ်ရမယ်လေ အလိမ္မာ စာမှာ ရှိတဲ့ "

" လာပြီ"

စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတယ်လို့ ဖွင့်မပြောပေမယ့် ပြောလိုက်သလိုပါပဲ။ စည်သူဝင်းက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာအုပ် မျက်နှာဖုံးကို လိုက်ငုံ့ကြည့်ပြီး -

"ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ"

"ဘာလဲ"

ကောင်းမြတ်သူက ပြန်မေးလေတော့ -

"စာရေးဆရာက မိုးစက်ပွင့်ပဲမို့လို့ ပေါ့။ ဒီကောင်က အဲဒီ စာရေးဆရာမစာအုပ်တွေကို အဖတ်များ လို့ ပြောတာ"

"ကြိုက်တာပေါ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို
အရေးအသား တစ်မျိုးစီနဲ့ ကောင်းတာချည်းပဲ။ ဖတ်တဲ့
သူကလည်း ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကြိုက်ကြောင်းပေါ့။
လူတစ်ယောက် အကြိုက်တစ်မျိုးပဲဥစ္စာ"

"မင်းက ပိုကိုပိုပါတယ်ကွာ ... အဟီး"

စပ်ဖြဖြ ရယ်သံကြီးကြောင့် ဇင်လေး မော့ကြည့်လိုက်ပြီး -

"ဘာအဟီးလဲ"

"အဲဒီစာရေးဆရာမ မိုးစက်ပွင့်က အပျိုလား အအိုလား သိချင်လို့ ပါ
။ ပြီးတော့ ဖုန်းနံပါတ်လေး သိခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့
တွေးမိသွားလို့ ပါ"

အဲဒါတော့ ဇင်လေး တကယ်လိုချင်တာပါ။ ထုတ်ဝေသူကို ဖုန်းဆက်
မေးကြည့်တော့ စာရေးဆရာတွေနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူတို့ ပေးခွင့်မရှိလို့
ပါတဲ့ ။ မိတ်ဆက်စာရေးတော့လည်း ပြန်စာတော့လာပါရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်
တောင်းတာ ထည့်မပေးပေ။ ဓာတ်ပုံတောင်းတာတော့ ထည့်ပေးပါတယ်။
ကိုယ့်မှာ ကိုယ်လေးစားရတဲ့ ဆရာမပုံလေးမို့ သိမ်းရတာ တရိတ
သေ။

ဖုန်းနံပါတ်မပေးတာတော့ -

ကိုယ်လည်း နားလည်ပေးနိုင်ပါသည် ။ သူတို့ လည်း သူတို့ အခက်
အခဲနဲ့ သူတို့ ရှိနေမှာ ပေါ့လေ။ ကိုယ့်လိုလူမျိုးတွေ ဘယ်နှယောက် ရှိနေ

မယ်မှန်းမှ မသိတာ။ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတိုင်းပေးနေရင် သူတို့ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ပါ့မလဲနော်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်မှာ ပါလို့ နားလည်ခြင်းများ နှင့် သာ
။

"ငါ တောင်းကြည့်ပါတယ် ရမ္မ မရတာ" "ဒါဆို မာနကြီးတာထင်တယ်"

"အဲလိုတော့ ပြောလို့ မရဘူးလေ။ မာနကြီးရင် ပြန်စာ ဘယ်ရေးပါ့မလဲကွ။ ဖုန်းနံပါတ်မပေးတာက သူတို့ လည်း သူတို့ အခက်အခဲနဲ့ သူတို့ ရှိနေမှာ ပေါ့။ ဒါကို တို့ က နားလည်ပေးရမှာ ပေါ့"

"ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ သဲရယ် ... တကတဲ အထိကိုမခံပါလား"

ကောင်းမြတ်သူက စလေ၏။ စလည်း စ စရာပဲလေ။ ကိုယ်လေးစားတဲ့ သူကို ဘယ်သူက အထိခံချင်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ သဲလို့ ခေါ်တာကိုပဲ မကြိုက်စွာ မျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်လေ၏။ ဒါ အခုမှ စတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ပြောစရာဖြစ်အောင် လူက ဖြူနဲ့နဲ့ရယ်။ ဆံပင်ပုံက ဂျီဟိုလို အရှည်နဲ့ မှာ ဂျီဟိုနဲ့ မတူပေမယ့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းကာ မိန်းမချောချောသူဟာ ဘုန်းမြတ်သော်ဇင်ဆိုတဲ့ ဇင်လေးပါပဲ။

လူတွေကတော့ အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြသည် လေ။

ဆံပင်နည်းနည်းတိုတုန်းကတော့ အောင်ရဲလင်းနဲ့ တူသည် တဲ့ ။ နည်းနည်းလေးရှည်လာတော့ စိုးသူငယ်ငယ်ကပုံနှင့် တူပြန်သတဲ့ လေ။ ဟော အခု တော်တော်လေးရှည်လာတော့ R ဇာနည်နဲ့ တူသည် တဲ့ ။ သူ့ရုပ်က ဆံပင်ပုံနဲ့ လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲနေသလားတော့ မသိပါဘူး။

တကယ်တမ်းမှာ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူဘဲ ဇင်လေးက ဇင်လေး ကိုယ်ပိုင်အလှနှင့် ပဲ အမြဲတမ်း စမတ်ကျပြီး ချောမောနေသူပါ။ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်ပြီး -

"မင်းကောင်မလေးနဲ့ အဆင်မပြေပြန်ဘူးဆို"

"အင်း"

"မင်းဟာကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ ဘယ်တစ်ယောက်နဲ့မှ မြဲမှာ လဲ ပြောပါဦး။ ရည်းစားကို သက်တမ်းစေ့ ထားမလို့ လား"

"အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ စိတ်ကောက်နေလို့ ခဏပါ။ သူ့ကိုတော့ ငါလက်တွဲဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ ဖူးစာပါရင်ပေါ့။ ငါ ရည်းစားများ တာ မပြောနဲ့ လေကွာ။ ငါက ချစ်လှချေရဲ့ ကြိုက်လှချေရဲ့ ဆိုပြီး အသည်းအသန်လိုက်တာ ဘယ်နှယောက်ရှိလို့ လဲ။ သူတို့ က လမ်းခင်းပေးလို့ ငါက လျှောက်တာပဲဥစ္စာ"

"တို့ နဲ့ များ ကုသိုလ်ကံချင်းကကွာပါ"

"အေးလေ ... တို့ ရှုပါတွေလည်း မချူချာပါဘူးကွာ။ ဒါတောင် မင်းလောက် မများ နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ"

စည်သူနဲ့ ကောင်းမြတ်ပြောသမျှ နားထောင်ပြီး ဇင်လေး ရယ်ပဲနေတော့သည် ။ ပြီး စာအုပ်ကိုပဲ ပြန်ဖတ်လေလျှင် -

"အဲဒီစာအုပ်ကို ခဏဖယ်ထားစမ်းပါ"

ကောင်းမြတ်က စာအုပ်ကို ဆွဲယူလေတော့ -

"ဘာလုပ်တာလဲကွ ... စာအုပ်က ကောင်းခန်းရောက်နေတာကို"

"ကျွတ် ... ကွာ"

"ဘာလဲ"

"စာအုပ်ကို ပစ်မချနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချ"

"အဲလို အကဲပိုတာတွေပဲ ကြည့်လို့ မရတာ"

ကောင်းမြတ်ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ စာအုပ်ကို ဖြည်းဖြည်းချလေ၏။ ဇင်လေးက အဲဒီလိုစာအုပ်ကို ရိုသေသူလေ။ စာအုပ်ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပစ်ချခြင်းဟာ အဲဒီစာအုပ်ကိုရေးတဲ့ စာရေးဆရာကို စော်ကားတာနှင့် အတူတူပဲလို့ သူက ခံယူထားသူလေ။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာသည် ။

စာအုပ်ကို ပစ်ချလိုက်တဲ့ အခါ အဲဒီစာရေးဆရာရဲ့ အသားတွေပင် နာကျင်သွားသလိုလို။ ဒါကြောင့် သူလည်း စာအုပ်ကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မချပေ။

"ကဲ ... ပြော မင်းတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘာလာရှုပ်တာလဲလို့ မေးရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်"

"အံ့မယ်"

"မဟုတ်လို့ လား"

"မရှုပ်ပါဘူးကွာ ... မင်းကိုက အလုပ်မဟုတ် ကြီးကျယ်နေတာပါ။ မတွေ့တာကြာပြီလားလို့ သတိရလို့ လာတာဟေ့ သိပြီလား"

ဇင်လေး မဲ့ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ မတွေ့ကြတာမှ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ ဒါကို မတွေ့ရတာကြာပြီဆိုလို့ ပါ။

"သဲ"

"လာပြန်ပြီ ဒီသဲ"

"မောင်ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးလား"

"မကြိုက်ဘူး"

"ဒါဆို ပြောင်းခေါ်မယ်၊ ဘိလပ်မြေလို့ "

စည်သူဝင်းအပြောကြောင့် ကောင်းမြတ်သူပါရယ်လေသည်။ သူတို့က ဒီလိုပဲလေ။ သူတို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ဇင်လေးက ဖြူဖြူနဲ့နဲ့မို့ စနောက်ပြီး ဒီလိုပဲခေါ်နေကြတာပါ။ အချို့ကျတော့လာသေးတယ်။ ချစ်တို့ ၊ ချစ်လေးတို့ လေ။ ဒီကောင်တွေပဲ သူ့ကို အမျိုးမျိုး ခေါ်နေကြတာပါ။

"ကဲ ... ချစ်"

" ----"

"တို့ က သဒ္ဒါတရားပေါက်စွာနဲ့ ချစ်ကို ကျွေးချင် မွေးချင်လို့ အပြင်သွားရအောင်ကွာနော်"

"ကျွေးချင်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ မွေးချင်လို့ တော့ မရဘူးနော်။ မင်းမွေးလို့ ရလို့ လား ... ဟဲဟဲ"

"ကဲ ... ရစ်မနေနဲ့ ထ"

ကောင်းမြတ်က ဇင်လေးကို လက်မောင်းကိုင်ကာ ဆွဲယူပြီး ခေါ်နေတော့ ဇင်လေး စာအုပ်ကို သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဇာတ်လမ်းက ဇာတ်ရှိန်တက်နေမှ လာရှုပ်နေကြတာ မကျေနပ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေကို ဥပက္ခာမပြုနိုင်စွာ။

"ဂယ်ပဲကွာ ကျွတ်"

"မလိုက်ဘူးလား"

"လိုက်မယ် ... လိုက်မယ်"

"အဲဒါနဲ့ မူနေသေးတယ်"

ကဲ ... ကျန်ခဲ့ဦးတော့ စာအုပ်ကလေးရေ။ ခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်။ အခု ဗိုက်သွားဖြည့်မှာ မို့ ပြန်လာရင်တော့

ထိုင်ရာမထကို ဖတ်ပစ်လိုက်မယ် ... ဟွန်း။

အခန်း(၂)

စားပွဲပေါ်မှာ ချထားတဲ့ ဖုန်းက အသံမြည်လာသဖြင့် ဇင်လေး ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ပေါ်လာတဲ့ နာမည်က ဖြူပါ။ ဖြူဆိုတာ တွဲဖူးတဲ့ ရည်းစားတွေထဲကမှ လက်တွဲမယ်လို့ ရည်ရွယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချစ်သူ မေမြင့်မြတ်ဖြူပါ။

သူ ...

ဖုန်းလုံးလေးကို လက်ညှိုးနှင့် မဆွဲခင်မှာ ပဲ စည်သူက မေးဆတ်ကာ -

"ဘယ်သူလဲ"

"ဖြူ"

ဒါပဲ ဖြေပြီး ဖုန်းလုံးလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ဆွဲရွှေ့ကာ နားမှာ ကပ်လိုက်ပါ၏။ ဒါကို ကောင်းမြတ်က -

"တို့ ပါ ကြားရအောင် စပီကာဖွင့်လိုက်စမ်းပါ"

"ဖွင့်စရာလား"

"ဟေ့ကောင်"

ဇင်လေး သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

"ဟယ်လို"

ဒီဘက်ကအသံပေးလိုက်တာနှင့် တစ်ဖက်မှ ဖြူအသံက စထွက်လာသည် လေ။

"ကိုကို"

"အင်း ... ပြောလေ"

"နေနိုင်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ ဖုန်းလည်း မဆက် မက်ဆေ့ချ်လည်း မပို့နဲ့ တကယ်ရက်စက်တယ်၊ ဖြူကတော့ လွမ်းလို့ သေတော့မယ်သိလား"

"ဟုတ်လား"

"ဘာဟုတ်လားလဲ။ ကိုကိုနော် သိရဲ့ သားနဲ့ "

"မသိဘူးလေ၊ ဖြူက စိတ်ကောက်နေတာကိုး"

"အခု ပြောသွားပြီ"

တစ်ဖက်က အောင့်ညစ်ညစ်အသံလေးကြောင့် ဇင်လေး လွန်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ အရင်ရည်းစားတွေနဲ့ တုန်းက ကိုယ်က မချော့တတ်ခဲ့သလို ခုလည်း မချော့တတ် ချော့တတ်နဲ့ ချော့ရတာ ခဏခဏလေ။ ဒီလောက်စိတ်ရှည်ပေးတာက တကယ်ချစ်မိလို့ ပဲပေါ့။

ဒါကြောင့် ပဲ -

လက်တွဲဖို့ ရည်ရွယ်တာပေါ့။ သူ့ အပျော်ရည်းစားထားရတာကို စိတ်ကုန် လာပြီလေ။ ဒါကြောင့် -

"တကယ် စိတ်ကောက်ပြောသွားပြီပေါ့"

"အင်း"

"ဒါဆို မနက်ဖြန်တွေ့ကြမယ်လေ"

"ဟာ ... မင်းကလည်း မနက်ဖြန်ပဲ ရွှေနေရသေးတယ်။ ဒီနေ့ ချိန်း
တွေ့တော့ ဘယ်သူက သတ်ပစ်မှာ မို့လို့လဲ"

"ဟေ့ကောင်"

ဇင်လေး ဖုန်းကို ဝေးဝေးခွာလိုက်ပြီး လက်ဝါးနှင့် လည်း အုပ်ထား
ကာ -

"ဒီနေ့က စာဖတ်ရဦးမှာ ကွာ"

"မင်းစာအုပ်က ချစ်သူထက်ပဲ အရေးကြီးသလားကွ"

"ကြီးတာပေါ့ကွ။ အခုတောင် မင်းကို အတင်းခေါ်လို့ ငါ လိုက်လာ
တာ စိတ်ကပါတာ မဟုတ်ဘူး "

"အံ့မယ် ... ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဒကာခံရမယ့်သူကတောင်
တရားခံဖြစ်ဦးမလိုပါပဲလား။ ကဲပါ ... ဟိုကိုပြောလိုက်ဦး"

"အဲ"

စည်သူပြောမှ ဖုန်းကိုပြန်ပြီးသတိရကာ နားမှ ကပ်လိုက်မိတာ ကမ
န်းကတမ်းပါ။ ဒီတစ်ခါ စိတ်ထပ်ကောက်ရရင် ကောက်ရတာနဲ့ ချစ်ခန်း
ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် -

"ဟယ်လို ... ဖြူ"

"ကိုကို အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ တော့ ဖုန်းနားမှာ ကပ်ပြီး
စောင့်နေရတာ အရူးကျနေတာပဲ။ ပြော ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘာတွေပြောနေ
တာလဲ"

"ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေ နှောင့်ယှက်နေလို့ ဖြူရဲ့ ။ စောစောက ကိုကိုပြောတာ ဘယ်လိုလဲ ပြန်ပြောဦးလေ"

"ဟင် ... ဘာလဲ"

"မနက်ဖြန် တွေ့ကြမယ်လို့ ပြောတာ"

"အင်း မနက်ဖြန် နေ့လယ်စာအတူတူစားကြမယ်လေ။ ကိုကို အင်း လျားကန်ဘောင်က စောင့်နေ၊ ဖြူ ဆယ့်တစ်နာရီ အရောက် လာခဲ့မယ် ဘယ်လိုလဲ"

"အိုကေလေ ... ကိုကိုစောင့်နေမယ်နော်"

"အင်း ... ဒါဆို ဖြူ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်"

"အိုကေ ... ဘိုင်"

ဇင်လေး ဖုန်းချလိုက်တော့ စည်သူနဲ့ ကောင်းမြတ်က ကြည့်နေကြတာ မကြည်ကြည့်တွေ့။ ချစ်သူထက် စာအုပ်ဖတ်ဖို့ ကို ပိုပြီး အလေးထားနေလို့ ပါ။ သူတို့ စာအုပ်ဖတ်တော့ ဖတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေမှလေ။ ဒီကောင်ကတော့ ပိုကိုပိုတာ။

အခန်း(၃)

အမေ

လဲရင်ထူပေးလက်ကလေးဆွဲပြီး
ညှို့ဖွမန်းပေးခဲ့တာမမေ့နိုင်ဘူးအမေ။

အမေ

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်အချိန်မှန်စွာ
လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်၊ ကြိုပို့လုပ်ခဲ့တာ
မေ့မရဘူးအမေ။

အမေ

ညအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေနဲ့
တေးဆိုတစ်သွယ်ချောသိပ်ခဲ့တာတွေ
သတိရမိတယ်အမေ။

အမေ

ခေါင်းလေးဖြီးပေးရင်း ငါ့သမီးလေးချစ်လိုက်တာလို့
အပြီးလေးနဲ့ ပြောခဲ့တာတွေ

လွမ်းလိုက်တာအမေ။

အမေ

ချော့တစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်နဲ့

ဆုံးမစကားဆိုခဲ့တာတွေ

သတိရမိတယ်မေမေရယ်။

မေမေ့ကို သတိရလို့ စပ်လိုက်မိတဲ့ ကဗျာလေး ဆုံးသွားပေမယ့် ရင်
ထဲမှာ က ဆို့နှင့်ကြေကွဲမှုတွေက မဆုံးနိုင်။ သတိရလိုက်တာ မေမေရယ်
။

နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိတိုင်း အမေ့အပေါ် မသိ
တတ်ခဲ့တာတွေ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်တာတွေ အတွက် နောင်တပေါ် ချော်
လဲနေရတဲ့ အဖြစ်ကနေ ရုန်းထဖို့ မကြိုးစားတော့ပါဘူး။ နောင်ဘဝဆို
တာရှိခဲ့ရင် အမေ့ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ခွင့်ကြုံပါရစေ မေမေရယ်။

မိဘဆိုတာ အစားထိုးလို့ မရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲလေ။ သူများ တွေ မေ
မေခေါ်သံကြားရင်ပဲ စိတ်ထဲမှာ မနာလိုမိသလိုလို။ ဒါ လူတစ်ယောက်
ကုသိုလ်တစ်မျိုးပဲလေ။။ မိဘနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုယ်က ကုသိုလ်ကံမ
ကောင်းတဲ့ သူ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ထက်ဆိုးတဲ့ မိဘမဲ့ဂေဟာက ကလေးတွေနှင့် ယှဉ်ကြ
ညှိရင်တော့ ကိုယ်ကမှ ကုသိုလ်ကံကောင်းသေးပေါ့လေ။

ဟူး ... ။

သက်ပြင်းချပြီး ကဗျာရေးမိတဲ့ စာအုပ်ကို သိမ်းလိုက်ကာ စာရွက်တ
စ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်မိ၏။ ဒီနေ့ပဲ စာအုပ်အသစ်တစ်အုပ် ပြန်စပြီး

ရေးတော့မှာ လေ။ ဒါကြောင့် ဇာတ်ကောင်နာမည်တွေ ရေးထားဖို့ ပါ။
ဇာတ်လမ်းက စဉ်းစားပြီးပြီလေ။ နာမည်တွေအတွက် စဉ်းစားနေစဉ်မှာ
ပဲ။

"သမီး"

"ရှင်"

"ဒေါက်"

ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် မိုးပုလဲ လှည့်အကြည့် ဘောလ်ပင်နံက အော
က်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည် တွင် ဦးမိုးလွင်က လျှောက် လာပြီး ဘော်
ပင်နံကို ကောက်ပေးလေပြီး -

"စာဆက်ရေးမလို့ လား"

"ဟုတ် ... ဖေဖေ"

"မနေ့ကမှ တစ်အုပ်ဇာတ်သိမ်းပြီးတယ်။ ဒီနေ့ ဆက်ရေးမလို့ လား။
မနားတော့ဘူလား သမီးရဲ့ ။ သမီး အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ ခါတိုင်းဆို
လေးငါးရက်နားပြီး စာဖတ် အပြင်ထွက်လုပ်သေးတာလေ။
ကြာကြာဝါးမယ့်သွား အရိုးကြည့်ရှောင်ရတယ်တဲ့ နားနားနေနေ လုပ်မှ
ပေါ့ကွယ်။ တော်ကြာ ကျန်းမာရေးထိခိုက်နေပါ့မယ်"

"ရပါတယ် ဖေဖေ။ သမီး ဆက်ရေးချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ ဆက်ရေး
တာပါ။ ခရီးသွားတုန်းက တစ်လလောက် မရေးဖြစ်တော့ အကြွေးတင်
နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပါ"

ဦးမိုးလွင် သက်ပြင်းသာချလိုက်မိတော့၏။ သမီးက ခေါင်းမာတော့
ပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်ပေ။ သူက အလုပ်ကို တန်းဖိုးထားသူ။ လုပ်စရာရှိ
ရင် အချိန်ဆွဲနေတတ်သူ မဟုတ်ဘူး လေ။ ချက်ချင်းထလုပ်တတ်သူပီပီ

အခု သူဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

တစ်ခါတလေ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ကိုပဲ ဖြစ်နေတတ်တာ။ မိဘက တော့ ဝင်ငွေထွက်ငွေအကြောင်း စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ကိုယ့်သမီး ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာ ကိုပဲ စိုးတာလေ။ ပြောမရမှန်းသိပေမယ့် -

"သမီး"

"ရှင်"

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ကျန်းမာမှု ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သမီးသိတယ်နော်။ သမီးက စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ပဲဟာ ပိုသိမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သမီးသိပါတယ် ဖေဖေ"

"အေး ... သိရင် နားနားနေနေ ရေးပါကွယ်"

"ဟုတ်"

မိဘက ပြောရင် စိတ်မချမ်းသာအောင် ဟင့်အင်းမလုပ်ချင်တဲ့ မိုးပုလဲ ခုလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်ပြီ။ ခံမပြော နားမထောင်လည်း မဟုတ်။ စာရေးဖို့ နဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူမက ခေါင်းထဲမှာ အမြဲတမ်း အတွေးတွေ စီထည့်ထားသူမို့ အတွေးမပျောက်ခင် ရေးလိုက်ချင်တာလေ။

ဒါကြောင့် နားမထောင်သလို ဖြစ်တဲ့ အခါတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဦးမိုးလွင်၏ အကြည့်က စာရွက်ဖြူလေးပေါ် ရောက်သွားပြီး -

"နာမည်တွေ စဉ်းစားနေတာလား"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ။ စဉ်းစားမရသေးလို့ ။ ရေးတာတွေက များနေပြီဆိုတော့လေ၊ နာမည်က စဉ်းစားရတာ ခက်နေပြီ။ သူများ အထဲမှာ ပါတဲ့ နာမည်တွေကျတော့ မရေးချင်ဘူး။ ကိုယ့်စာအုပ်တွေမှာ ကျတော့

နာမည်တွေ ထပ်ကုန်မှာ စိုးလို့ လေ"

"ဟုတ်လား ... ဒါဆို ဖေဖေ နာမည်ရွေးပေးမယ်လေ။ သမီးကြိုက်ရင်တော့ သုံးပေါ့"

"ပြောကြည့်ပါဦး ဖေဖေရဲ့ "

"မင်းသားနာမည်ကို ဖေဖေစိတ်ကူးမိတာ ပြောမယ်နော်"

"ဟုတ်"

မိုးပုလဲ မျက်နှာလေးမော့ပြီး ဖေဖေ ဘာပြောလာမလဲ စောင့်နေမိ၏။ ဖေဖေက တစ်ခါမှ တော့ အကြံပေး ဉာဏ်ပေး မလုပ်ဖူးပေ။ စာလည်း သိပ်မဖတ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတိုင်းက မှတ်သားလောက်စရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ မိုးပုလဲ စာရေးဆရာမဖြစ်လာခြင်းတွင် မိသားစုထဲမှာ အနုပညာမျိုးရိုးဗီဇ ဝါသနာပါ သူတစ်ယောက်မှ မရှိပေ။

အနုပညာကို ခံစားတော့ ခံစားတတ်ကြသည် ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြည့်ဖို့ မကြိုးစားကြတာပါ။

"သံမဏိလို့ နာမည်ပေးကြည့်ပါလားသမီးရဲ့ ။ အဲဒီနာမည်က ရိုးမလိုနဲ့ ဆန်းတာ။ ဖေဖေကတော့ သဘောကျတယ်။ ဒါ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာခြင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်လေ"

သွားလေပေါ်အောင် မိုးပုလဲ ရယ်လိုက်မိပြီး -

"good ဖေဖေ good ။ အဲဒီနာမည် အရမ်းကောင်းတယ်။ သမီးသဘောကျတယ်။ နာမည်ဆိုတာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စရိုက်နဲ့ လိုက်ဖက်မှ ကောင်းတာ။ အခု ဖေဖေပြောတဲ့ နာမည်က သမီး ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စရိုက်နဲ့ အရမ်းလိုက်ဖက်တယ်"

"ဒါဆို ဖေဖေတော်တာပေါ့"

မိုးပုလဲ ရယ်ရင်း လက်မလေး ထောင်ပြ လိုက်လေ၏။ ဒါကို ဦးမိုးလွင်ကလည်း ပြန်ထောင်ပြလေသည် ။ တစ်ခါတလေ သားအဖကြားမှာ အဲဒီလို မထင်မှတ်တဲ့ အကြံပေးမှုလေးတွေနှင့် ပါ။ အကြံပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဒါပေမဲ့ ပြောကြည့်ရင်း အကြံပေးသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာ ပါ။
